

Του Χρήστου Κυργιάκη

Κάθε που πλησίαζε η Πρωτοχρονιά ο Μίλτος άρχιζε να ονειρεύεται. Από τότε που θυμάται τον εαυτό του οι μέρες πριν την πρωτοχρονιά ήταν οι πιο ευτυχισμένες. Είχε φτάσει στα 56 και παρόλο που η απογοήτευση μετά την Πρωτοχρονιά ήταν δεδομένη και κάθε φορά επώδυνη, εκείνος δεν σταμάτησε ούτε και φέτος τη συνήθεια της ζωής του.

Φρόντιζε πάντα από μικρό παιδί, λίγες μέρες πριν τα Χριστούγεννα να έχει χρήματα στην άκρη. Με τα χρήματα αυτά αγόραζε 10 λαχεία. Αφού τα αγόραζε, σημείωνε τους αριθμούς σε ένα φύλλο τετραδίου που το έβαζε στην αριστερή τσέπη του παντελονιού του ενώ τα λαχεία τα τοποθετούσε σε μια συγκεκριμένη θέση. Ανάμεσα στις σελίδες 270 και 271 ενός βιβλίου του Μενέλαου Λουντέμη.

Ακολουθούσε αυτή τη συνήθεια σαν παράδοση.

Αφού έκλεινε το βιβλίο και το τοποθετούσε στη θέση του μετά άρχιζε να ζει ...το όνειρο.

Ήταν πάντα το ίδιο, με μικρές και απαραίτητες κάθε φορά αλλαγές. Το όνειρο είναι ιερό, απείραχτο, στέκει ψηλά και σε φωτίζει σε όποια ηλικία κι αν βρίσκεσαι. Είναι άξιο σεβασμού γιατί δημιουργείται με ελπίδα, πόνο κι αγάπη. Κάπως έτσι ήταν τα πρωτοχρονιάτικα όνειρα του Μίλτου...

«Αν πιάσω τον πρώτο αριθμό του λαχείου θα κερδίσω ένα εκατομμύριο δραχμές. Οπότε δεν θα χρειάζεται η μάνα μου να ξαναπάει στα χωράφια, να σκοτώνεται στη δουλειά και να με αφήνει τόσες ώρες μόνο μου στο σπίτι, ούτε ο παππούς μου που από μικρό παιδί έχει φάει τις αμάζες με το κουτάλι. Ούτε ο πατέρας μου να φεύγει χαράματα για την οικοδομή με το μηχανάκι, ειδικά το χειμώνα με τόσο κρύο.

Θα αγοράσω εκατό μπάλες για να παίζουμε με τα παιδιά όσο θέλουμε. Τώρα όταν σκάει η μπάλα, ξεφουσκώνει και μετά τέρμα το παιχνίδι. Και πρέπει να πάμε και να παρακαλάμε την κυρά Τούλα για να μας δώσει την καλή, τη δερμάτινη. Όμως εκείνη δεν μας τη δίνει. Τη θέλει, λέει, για τον εγγονό της που μένει στην πόλη κι έρχεται κάποιες Κυριακές να τη δει. Κι εμείς αναγκαζόμαστε τότε και την κλέβουμε. Μπαίνουμε κρυφά από το χαλασμένο φράχτη, παίρνουμε τη μπάλα, παίζουμε και μετά την επιστρέφουμε.

Κάποιες φορές τη χάνουμε τη μπάλα, και μας παίρνει το νύχτωμα μέχρι να τη βρούμε και οι μανάδες μάς ψάχνουν. Ακούμε τότε τον εξάψαλμο όλοι μας.

Με το λαχείο που θα κερδίσω θα αγοράσω 365 μπάλες. Μία για κάθε μέρα. Έτσι, ούτε την κυρά Τούλα θα χρειάζεται να παρακαλάμε, ούτε να της κλέβουμε τη μπάλα γιατί, κρίμα είναι και αυτή. Αν τη χάσουμε τη μπάλα θα στενοχωρηθεί γιατί δεν θα έχει να δώσει στον εγγονό της. Αμ και τον εξάψαλμο των μανάδων; Λίγο είναι να τον γλιτώσουμε κι αυτόν;»

Μετά την κλήρωση ακολουθούσαν κάποιες μέρες απογοήτευσης και στενοχώριας αφού όχι μόνο τον

πρώτο αριθμό δεν πετύχαινε αλλά ούτε και το αμορτί.

Καθώς τα χρόνια περνούσαν προσαρμόζονταν φυσικά και τα όνειρα...

«Αν πιάσω τον πρώτο αριθμό του λαχείου θα κερδίσω δύο εκατομμύρια δραχμές και δεν θα χρειάζεται οι δικοί μου να συνεχίσουν να δουλεύουν. Αρκετό ιδρώτα έχυσαν. Θα μπορέσω να αγοράσω για μένα και τα υπόλοιπα παιδιά από ένα ολοκαίνουργιο ποδήλατο, κανονικό με βίδες. Να μη είναι δεμένες οι ρόδες, το τιμόνι και η σέλα με σύρματα. Τις προάλλες ο Γρηγόρης παραλίγο να χάσει το μάτι του όταν τσακίστηκε επειδή κόπηκαν τα σύρματα και το τιμόνι καρφώθηκε στο μάγουλό του λίγο κάτω από το μάτι του.

Μονόφθαλμος σαν πειρατής θα καταντούσε ο καημένος. Στον Νικήτα όμως δεν θα πάρω ποδήλατο γιατί αυτός έχει. Κανονικό, με βίδες. Έχει και καθρέφτες. Ο μπαμπάς του είναι μεσάζοντας κι έχει πολλά λεφτά. Κατακλέβει τον κόσμο και δεν λογαριάζει κανέναν. Αγοράζει με δέκα και πουλάει με πενήντα. Ο παππούς μου λέει πως δεν έχει ούτε Θεό ούτε μπέσα και έχει τσακωθεί μαζί του. Λέμε στο Νικήτα να μας το δώσει να κάνουμε καμιά βόλτα αλλά αυτός δεν μας αφήνει ούτε να το αγγίξουμε.

Κι εμείς του το παίρνουμε κρυφά και όταν το καταλαβαίνει βάζει τα κλάματα και τρέχει στη μάνα του. Εκείνη του ζητάει να το μοιράζεται μαζί μας αλλά ο πατέρας του δεν τον αφήνει. Του λέει πως πρέπει να είναι σκληρός απέναντί μας για να μην τον κάνουμε ότι θέλουμε άμα μεγαλώσει.»

Αλλά η κλήρωση δεν του έκανε ποτέ το χατίρι. Πάντα οι μέρες απογοήτευσης μετά την πρωτοχρονιάτικη κλήρωση ήταν εκεί και τον βύθιζαν σε προσωρινή θλίψη. Όμως, σύντομα ξανάβρισκε την αισιοδοξία του και ένιωθε να τον πλημμυρίζει η βεβαιότητα πως όλα θα πάνε καλύτερα.

Πέρασαν κάμποσα χρόνια μέχρι να αποκτήσει μπάλα δερμάτινη που δεν σκάει με τα αγκάθια των βάτων και ποδήλατο κανονικό με βίδες για να μπορεί να παίζει αλλά και να πάει στα χωράφια με ασφάλεια για να βοηθάει τους δικούς του.

Ο Μίλτος μεγάλωσε, σπούδασε με πολλές δυσκολίες και έκανε τη δική του οικογένεια. Τώρα στα 56 του τα παιδιά του είναι πια μεγάλα. Όλα αυτά τα χρόνια δεν διέκοψε ποτέ την πρωτοχρονιάτικη ετούτη συνήθεια της αγοράς των λαχείων. Ούτε και στα χρόνια της κρίσης, τότε που πείστηκε ότι εκείνος και μόνο εκείνος ευθύνεται για το χρέος της χώρας του, γιατί ήταν βλέπετε δημόσιος υπάλληλος και οι δημόσιοι υπάλληλοι ήταν οι μοναδικοί υπεύθυνοι για τον οικονομικό κατήφορο της χώρας.

Εντάξει, έφταιξαν και οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα αλλά κυρίως το δημόσιο είχε τη μεγαλύτερη ευθύνη. Σχολεία, νοσοκομεία, πανεπιστήμια, δήμοι και κοινότητες, ήταν αποδεδειγμένα οι κύριοι υπεύθυνοι. Το έλεγαν όλοι οι υπουργοί και πρωθυπουργοί όχι μόνο στην Ευρώπη αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο.

Φέτος ήρθε πάλι η ώρα της αγοράς των λαχείων. Πλησίαζε πρωτοχρονιά.

Βέβαια ήταν άλλο το ποσό, άλλο το νόμισμα, άλλες οι συνθήκες αλλά οι ανάγκες παρούσες και αυξημένες.

Ένα εκατομμύριο ευρώ το κέρδος για τον πρώτο αριθμό του λαχείου.

«Αν πιάσω τον πρώτο αριθμό του λαχείου θα κερδίσω ένα εκατομμύριο ευρώ, δηλαδή σα να λέμε 340,75 εκατομμύρια δραχμές. Πολλά λεφτά. Θα αγοράζα πριν από χρόνια αμέτρητα ποδήλατα και μπάλες και θα έφταναν για να μη δουλέψω ούτε εγώ ούτε τα παιδιά μου ούτε τα εγγόνια μου ίσως.

Όμως τώρα δεν ξέρω αν είναι αρκετά για να σταματήσω τη δουλειά. Το σπίτι το χρωστάω ακόμα, τα παιδιά μένουν στο ενοίκιο και τα ενοίκια πλέον είναι ίσα με ένα μισθό. Πώς μπερδεύτηκαν έτσι τα πράγματα. Είπαν πως αν το δημόσιο γινόταν πιο μικρό, τα πράγματα θα πήγαιναν καλύτερα. Το δημόσιο μίκρυνε αλλά τα πράγματα, αντί για καλύτερα έγιναν χειρότερα. Θα ήθελα να πάω ένα ταξίδι μακρινό. Χρόνια τώρα λέμε να μπορούσαμε να πάμε στο Μοντεβιδέο για δέκα μέρες. Όμως ποτέ δεν περισεύουν.

Αλλά και τώρα, ακόμα και να κερδίσω, πάλι δεν περισσεύουν.»

Έφτασε λοιπόν και φέτος η μέρα της κλήρωσης. Με το που ξύπνησε το πρωί την επόμενη μέρα της κλήρωσης και ήπια καφέ έτρεξε και πήρε το βιβλίο του Λουντέμη από τη βιβλιοθήκη και το άνοιξε στη σελίδα 270...

Βρίσκει εκεί το φύλλο του τετραδίου με τα νούμερα. Τρέχει μέσα στην κρεβατοκάμαρα αναζητώντας το παντελόνι του, όμως δεν το έβρισκε πουθενά. Έψαξε στην κρεμάστρα, στην ντουλάπα αλλά το παντελόνι πουθενά.

Ρωτάει απεγνωσμένα τη γυναίκα του πού βρίσκεται το παντελόνι για να πάρει την απάντηση ότι το έβαλε στο πλυντήριο, το έπλυne και τώρα βρίσκεται στο μπαλκόνι κρεμασμένο να στεγνώσει.

Έτρεξε στο μπαλκόνι, ξεκρέμασε το παντελόνι και έψαξε στην αριστερή τσέπη του παντελονιού του. Έβγαλε από μέσα μία υγρή μάζα χαρτιού. Τα λαχεία είχαν ξαναγίνει πολτός έτοιμος για ανακύκλωση.

Ο Μίλτος άνοιξε τον υπολογιστή κρατώντας το φύλλο χαρτιού στα χέρια. Μπήκε στο ίντερνετ και αναζήτησε τον πρώτο αριθμό της κλήρωσης του λαχείου.

Ένα-ένα τα νούμερα που ήταν γραμμένα στο χαρτί ταίριαζαν με αυτά στον πρώτο αριθμό του λαχείου. Τα κοίταζε, τα ξανακοίταζε και δεν πίστευε στα μάτια του. Δεν είπε τίποτα σε κανέναν.

Πέρασε το μαρτύριο μόνος του, Σκέφτηκε πως οι άλλοι δεν χρωστούσαν τίποτα για να γευτούν τέτοια στενοχώρια. Άλλωστε το φταιξιμο ήταν δικό του.

Πέρασαν μήνες μέχρι να μπορέσει να κοιτάξει τους δικούς του στα μάτια.

Ένα βράδυ άκουσε έκπληκτος τον εκφωνητή στις ειδήσεις να λέει:

1η εκδοχή

«Μετά από οχτώ μήνες βρέθηκε επιτέλους ο μοναδικός υπερτυχερός του φετινού λαχείου. Πρόκειται για μετανάστη από τη Συρία που είχε αγοράσει το λαχείο πριν τα Χριστούγεννα αλλά χρειάστηκε να λείπει για δουλειά στη Γερμανία. Πριν μια βδομάδα επέστρεψε να πάρει τα δύο παιδιά του που φιλοξενούνταν σε δομή μεταναστών στη Μαλακάσα. Η γυναίκα του με τα άλλα δύο παιδιά του είχαν σκοτωθεί την ώρα που κοιμούνταν μετά από βομβαρδισμό. Εντελώς τυχαία άκουσε στην τηλεόραση πως δεν είχε βρεθεί ακόμα ο τυχερός που κέρδισε τον πρώτο αριθμό του λαχείου. Έβγαλε το λαχείο που είχε στο πορτοφόλι του και από τότε η ζωή του άλλαξε. Η τύχη του χαμογέλασε σα να τον αποζημίωσε για όσα έχασε, αν μπορεί να υπάρξει αποζημίωση για τα παιδιά και τη γυναίκα του....».

2η εκδοχή

««Μετά από οχτώ μήνες βρέθηκε επιτέλους ο μοναδικός υπερτυχερός του φετινού λαχείου. Πρόκειται για επιχειρηματία που δραστηριοποιείται στο χώρο των ξενοδοχειακών επιχειρήσεων και ο οποίος, λόγω των επαγγελματικών του δραστηριοτήτων έλλειπε στην Ινδονησία. Εντελώς τυχαία άκουσε στην τηλεόραση πως δεν είχε βρεθεί ακόμα ο τυχερός που κέρδισε τον πρώτο αριθμό του λαχείου. Έβγαλε το λαχείο από το πορτοφόλι του και διαπίστωσε πως είχε κερδίσει. Σκέφτηκε πως ο Θεός είναι μεγάλος καθώς περνούσε μια περίοδο περιορισμένης χρηματικής ρευστότητας. Ντύθηκε και πήγε να πιει το ποτό του στη λέσχη, όπως γινόταν τα περισσότερα Σαββατόβραδα»

Ο Μίλτος έμεινε άγαλμα. Προσπαθούσε να καταλάβει τι είχε συμβεί. Μάζεψε τη σκέψη του και τις αναμνήσεις του στη μέρα που αγόρασε τα λαχεία.

Ήταν σε ένα καφενείο και τα πήρε από έναν πλανόδιο λαχειοπώλη όπως πάντα. Τα κουτσοέπινε με το φίλο του το Σταμάτη και το Θοδωρή.

Θυμήθηκε ότι μπήκαν στα μεράκια και ήπιε λίγο παραπάνω. Έτσι γινόταν πάντα με αυτούς τους δύο.

Γυρνώντας στο σπίτι θυμήθηκε επίσης πως δεν έβρισκε τότε τα γυαλιά πρεσβυωπίας για να γράψει στο φύλλο χαρτί τους αριθμούς των λαχείων.

Το πρόσωπο του Μίλτου φωτίστηκε.

Έκατσε στο τραπέζι και έβαλε να πιει ένα τσίπουρο. Ένα μεγάλο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του.

«Τελικά είναι μεγάλη κουφάλα η ζωή κι εμείς οι άνθρωποι σαν έτοιμοι από καιρό ζούμε για το παραμύθι, και αφήνουμε τις ζωές μας στα χέρια εκείνων που ζούνε το παραμύθι που θα θέλαμε να ζήσουμε», σκέφτηκε και κατέβασε μονορούφι το τσίπουρο.

Το αν ο Μίλτος θα συνεχίσει αυτή την πρωτοχρονιάτικη συνήθεια, θα το μάθουμε...του χρόνου.